

Sprawa T-193/04 R

Hans-Martin Tillack przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Wniosek o zarządzenie
środków tymczasowych i zawieszenie wykonania

Postanowienie Prezesa Sądu Pierwszej Instancji z dnia 15 października 2004 r. II - 3578

Streszczenie postanowienia

1. *Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Zawieszenie wykonania — Środki tymczasowe — Przesłanki zastosowania — „Fumus boni juris” — Pilny charakter — Charakter kumulatywny — Wyważenie całości spornych interesów (art. 242 i 243 WE; regulamin Sądu, art. 104 § 2)*

2. *Postępowanie — Interwencja — Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Osoby zainteresowane — Reprezentatywne stowarzyszenie, którego celem jest ochrona jego członków — Dopuszczalność w sprawach o zasadniczym znaczeniu, mogących mieć wpływ na interesy tych członków — Przesłanki*
(Statut Trybunału Sprawiedliwości, art. 40 akapit drugi i art. 53 akapit pierwszy)
3. *Postępowanie w przedmiocie środka tymczasowego — Przesłanki dopuszczalności — Dopuszczalność skargi w postępowaniu głównym — Brak znaczenia dla sprawy — Granice*
(art. 242 i 243 WE; regulamin Sądu, art. 104 § 2)
4. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Akty zaskarżalne — Pojęcie — Akty wywołujące wiążące skutki prawne*
(art. 230 WE)

1. Artykuł 104 § 2 regulaminu Sądu przewiduje, że wniosek o zarządzenie środków tymczasowych winien określać przedmiot sporu, wskazywać okoliczności niecierpiące zwłoki, a także uprawdopodobnić z faktycznego i prawnego punktu widzenia (*fumus boni iuris*) konieczność zastosowania środka. Przesłanki te muszą zostać spełnione kumulatywnie, wobec czego wniosek o zarządzenie środka tymczasowego zostaje oddalony w przypadku braku spełnienia którejkolwiek z przesłanek. Sędzia rozpatrujący wniosek dokonuje również w danym przypadku wyważenia istniejących interesów stron.

(por. pkt 21)

których celem jest ochrona ich członków w sprawach, w których zostały podniesione kwestie o zasadniczym znaczeniu, mogące mieć wpływ na interesy członków tych stowarzyszeń. W szczególności stowarzyszenie może zostać dopuszczone do sprawy w charakterze interwenienta, gdy jest ono reprezentatywne dla znacznej liczby przedsiębiorstw działających w danym sektorze, gdy celem stowarzyszenia jest ochrona interesów jego członków, gdy w sprawie mogą zostać podniesione kwestie o zasadniczym znaczeniu, mające wpływ na funkcjonowanie danego sektora, gdy interesy członków stowarzyszenia mogą zostać naruszone w znacznym stopniu przez wyrok lub przez postanowienie w przedmiocie dopuszczenia do udziału w sprawie w charakterze interwenienta.

2. Na podstawie art. 40 akapit drugi Statutu Trybunału Sprawiedliwości, znajdującego zastosowanie do postępowania przed Sądem na mocy art. 53 akapit pierwszy statutu, dopuszcza się interwencje reprezentatywnych stowarzyszeń,

Ponadto przyjęcie rozszerzającej wykładni uprawnienia dopuszczającego do udziału w sprawie w charakterze interwenienta wobec stowarzyszeń ma

na celu umożliwienie lepszej oceny kontekstu sprawy, przy jednoczesnym uniknięciu zwiększenia się liczby indywidualnych interwencji, co zagrażałoby efektywności postępowania i jego sprawnemu przebiegowi.

Wyżej wspomniane przesłanki spełnia międzynarodowa organizacja związkowa reprezentująca ponad 500 000 stowarzyszonych ze 109 państw, której celem jest ochrona i ugruntowanie praw i wolności dziennikarzy, jak również poszanowanie i obrona wolności informacji, wolności mediów i niezależności dziennikarskiej, ponieważ przyjęte przez sędziego rozpatrującego wniosek stanowisko względem podniesionych kwestii może dotyczyć potencjalnie zakresu zasady ochrony dziennikarskich źródeł informacji.

(por. pkt 24, 25, 28–30)

3. Kwestia dopuszczalności skargi nie powinna być zasadniczo analizowana w ramach postępowania w przedmiocie środka tymczasowego, aby nie przesądzać rozstrzygnięć w postępowaniu głównym. Jednakże może okazać się konieczne, o ile podnoszona jest oczywista niedopuszczalność skargi, na której opiera się wniosek o zastosowanie środka tymczasowego, wykazanie istnienia pewnych okoliczności umożliwiających uprawdopodobnienie dopuszczalności takiej skargi.

(por. pkt 32)

4. Aktami lub decyzjami, które mogą być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności w rozumieniu art. 230 WE, są akty wywołujące wiążące skutki prawne, mogące wywierać wpływ na interesy skarżącego poprzez istotną zmianę jego sytuacji prawnej.

(por. pkt 38)